SCRISOARE CĂTRE JULES

de Roxana Sahanagiu

Dragul meu Jules,

Ai în faţa ta o scrisoare importantă – pentru mine, pentru că tu eşti ultima mea şansă, singurul care mă mai poate crede, dar şi pentru tine. Meriţi să cunoşti povestea mea, nu ştiu ce ţi s-a spus despre ultimii mei ani, dar sunt sigură că nu e tot. Dacă ţi s-a spus că sunt nebună, e adevărat, însă nu în felul în care se crede. Iar dacă nu ţi s-a spus mai nimic, voi încerca să clarific totul pe cât pot în această scrisoare. Tu vei fi ultimul meu confident, deşi nu ne-am văzut de atâta timp. Îmi amintesc când erai mic şi îţi spuneam poveşti… Nu ştiu dacă mai ai amintirea acelor clipe, însă eu am păstrat-o mereu în mine; ai rămas nepotul meu chiar şi după ce părinţii tăi m-au alungat din viaţa propriei mele familii. Am ajuns totuşi într-un moment al vieţii în care doar lucrurile importante mai contează, iar alungarea mea nu e unul dintre ele. Lucrurile pentru care am luptat în ultimii mei ani sunt o moştenire mult mai semnificativă decât orice avere, pentru că nu îţi sunt destinate doar ţie, ci şi lumii. Aici a apărut ruptura dintre mine şi ai tăi, iar tu ai căzut la mijloc, lucru pentru care îmi pare rău. Am spus aşadar că vei fi ultimul meu confident, cel căruia îi voi înmâna pe lângă o scrisoare şi o cheie, şi o misiune. Evident că poţi alege să nu duci la bun sfârşit ceea ce te rog, eu nu voi mai fi în viaţă atunci când scrisoarea va ajunge la tine. Însă este datoria mea să scriu scrisoarea şi chiar mai mult decât o datorie.

În aceste vremuri moderne nu mai este ieşit din comun ca o femeie să fie om de ştiinţă şi mai mult, geniu. Mi-am dedicat viaţa începând cu anii tinereţii diverselor studii, prea numeroase să le mai aduc aminte aici. Şi pe măsură ce am îmbătrânit, atenţia mea s-a concentrat tot mai mult asupra unei direcţii care în viitor va fi în expansiune. Determinarea mea a fost apreciată de toată familia şi cât timp am rămas fidelă ştiinţei, am rărms şi în familie. Totuşi, am aflat că ştiinţa nu funcţionează mereu singură, iar lucrurile care mi s-au întâmplat dovedesc acest lucru. Am fost respinsă când am ales să îmi ofer cu totul viaţa unor convingeri pe care pentru moment nu le-am putut justifica prea mult în faţa celorlalţi. Încă nu e vremea lor, din păcate, însă va fi şi de aceea, rugămintea mea este ca această scrisoare şi tot ce mai vine cu ea, să fie transmisă

urmaşilor, ceva important trebuie să ajungă în viitor şi cred că dacă aş fi scris o carte în locul unei scrisori, prea mulţi ar fi crezut că au dreptul să folosească ceea ce am depus în caseta cu valori şi prea puţini ar fi îndeplinit ceea ce mi-am dorit. Sper că nu mi-am pus bazele în familie degeaba.

Lucrul cu care părinţii tăi şi o mare parte din familie nu au fost de acord a fost faptul că de la un moment dat mi-am condus munca ştiinţifică în funcţie de aspecte subiective. Am visat şi acele vise au devenit convingeri, principii şi mi-au ghidat cercetarea. Şi când spun că am visat, nu mă refer la reverie, ori la proiectare raţională, ci la visul adevărat. Visele mele au început într-o noapte, nu mi s-a întâmplat nimic neobişnuit care să mi le fi declanşat. Pur şi simplu au avut loc. În ultimii cincisprezece ani nu a fost noapte în care să nu visez, să nu mi se arate bucăţele dintr-un viitor de posibilitatea căruia m-am convins tot mai mult pe măsură ce visele se repetau. Impresia lor era incredibilă. Am visat nu doar cu mintea, ci şi cu toate simţurile şi cu inima. Am fost bulversată la început, atacată de îndoieli, cum era şi firesc. Dar am ales să nu mă întreb de unde vine totul şi să mă las în voia lucrurilor care mi se întâmplau. A fost dificil să traduc ştiinţific ceea ce visam, pentru că erau idei în afara timpului lor. Până la urmă, am reuşit să construiesc un singur aparat din câte aveam nevoie ca să dovedesc că visele pe care le aveam nu erau simple proiecţii. A trebuit să mă obişnuiesc cu ideea că eu am început şi alţii vor termina. Şi că nu voi apuca să văd totul. Mi-a fost greu să mă împac cu asta.

Dar până la urmă, în ce constă măreţul viitor despre care tot vorbesc? Cu toată dezvoltarea ştiinţifică a vremurilor noastre, clonarea nu a depăşit cadrul biologic. De atâta vreme se pune problema sufletului unei clone, a identităţii şi drepturilor ei. Însă eu am visat o direcţie neînchipuită, care poate aduce beneficii pe care poate că nu reuşesc să le descopăr acum. Nu ştiu dacă va soluţiona problemele clonării biologice, dar nu asta contează. Şi cu siguranţă că vor apărea noi dificultăţi, noi întrebări. Orice descoperire ştiinţifică a făcut, face şi va face asta. E în firea lucrurilor. Sunt tot mai aproape de elementul care i-a întors pe ai tăi împotriva mea şi sper ca măcar tu să nu mă judeci prea aspru, chiar dacă decizi să nu îndeplineşti rugămintea. Trebuie să ai în minte faptul că fiecare om este primul responsabil pentru persoana lui şi că mi-am sacrificat

mintea şi sufletul, după cum vei vedea, pentru viitor. Mulţi au spus despre mine că sunt un om de ştiinţă genial şi nu o spun ca să mă laud; apoi am devenit nebună în ochii lor, însă eu ştiam că sunt mai sănătoasă şi mai lucidă ca niciodată. Cred că ai simţit sau măcar ai gândit, pentru că eşti încă tânăr, că pare inutil să înveţi sau să gândeşti unele lucruri, pentru că timpul e prea scurt şi nu-ţi ajunge ca să faci tot ce poţi cu acele informaţii. Iar pentru minţile foarte active, dacă preferi termenul în locul celui de „geniu”, care gândesc lucruri mari cel puţin la fel de des pe cât râd, timpul e şi mai scurt. Ştiu că sunt atâtea lucruri pe care mintea cu care am fost binecuvântată le-ar putea oferi lumii, încât regret faptul că nu pot spune mai multe, că spun prea puţine – lumea nu e pregătită pentru orice... Şi poate din cauza asta mi s-a oferit şansa să înţeleg ceva din viitor. Nu există îndoială pentru că ştiu că acela va fi viitorul, am doar nevoie ca gândurile mele să renască acolo, pentru a putea continua o muncă ce îmi este atât de dragă!

Ţi-am pomenit la un moment dat o cheie şi o casetă. Într-o bancă ale cărei date le vei găsi pe o altă hârtie din plic am depus într-o casetă de valori nişte lucruri. Dacă vei dori să verifici conţinutul casetei, poţi face acest lucru. În primul rând e vorba despre ţesuturi din care poate fi prelevat ADN-ul meu. Apoi e vorba despre nişte carnete ce conţin notiţe – date, explicaţii, lucruri care vor dovedi în viitor că am ştiut cum se desfăşoară procesul de clonare electronică, încă dinainte să se descopere. În sfârşit, există o serie de discuri pe care se află o parte din amintirile mele. Aparatul la care am lucrat eu în ultimii ani ai vieţii făcea acest lucru – permitea accesul la memorie şi trecerea unei părţi infime din acest rezervor uriaş pe aceste discuri. Te vei întreba ce înseamnă de fapt clonarea electronică. Înainte de a-ţi spune, te voi ruga ca, dacă alegi să urmezi instrucţiunile din această scrisoare, să nu dai publicităţii notiţele. Ştiinţa trebuie să se dezvolte singură, fără intervenţii exterioare prezentului, oricare ar fi el. În carnete am descris cum se construieşte aparatul de citire a memoriei, cum se pot folosi discurile, deşi n-am construit aparatul care să le folosească (şi pentru că nu am reuşit, şi pentru că nu aş fi putut să-l folosesc, fiind încă în viaţă), cum se reconstruieşte memoria şi altele.

Visele m-au ajutat să cred cu adevărat în ceea ce îmi era oarecum teamă să cred ca om de ştiinţă. Sufletul este cheia aici. Ce este el? Nimeni nu poate spune cu siguranţă. Există credinţa că sufletul poate reveni pe Pământ şi că el aduce cu sine o încărcătură a existenţelor trecute, o selecţie de momente semnificative din memoria fiecărei existenţe. Vezi unde este răspunsul? Este exact soluţia de care am nevoie pentru a mă pune, dacă nu veşnic, atunci măcar pentru mult mai multă vreme, în slujba umanităţii. Nu mă văd făcând altceva niciodată şi nici nu cred că am cunoscut altceva decât ştiinţă. Şi dacă pentru a o avea mereu este nevoie să mă îndepărtez de acea regulă nescrisă care spune că ştiinţa adăposteşte doar acele lucruri care pot fi dovedite, atunci asta este ceea ce trebuie să fac. Clonarea electronică îţi oferă şansa să chemi înapoi pe Pământ un anume suflet. Suportul electronic devine o variantă de trup, iar ADN-ul, dacă este prelucrat şi folosit cum trebuie, va oferi sufletului informaţiile de care are nevoie pentru a se fixa pe acest suport. De asemenea, asigură crearea legăturilor între unităţile de memorie stocate pe discuri. Introduse în aparatul care le poate citi, se leagă între ele şi creează o reţea foarte complexă; aceasta va fi completată de încărcătura adusă de suflet. Are o energie incredibilă; îţi poţi închipui ce forţă poate purta asemenea informaţii? Cred că ştii că una din ideile despre care am vorbit nu e cu totul nouă. Reîncarnarea e varianta naturală a acestui proces de recuperare a memoriei. Totuşi, ea este incontrolabilă şi asta poate reprezenta o problemă. Tu, conştiinţa de aici şi de acum, nu poţi ştii cât timp a trecut de la ultima ta existenţă sau unde te afli în spaţiu faţă de locul acesteia. Sau a oricărei existenţe anterioare, nu neapărat ultima. E foarte probabil să nu ajungi niciodată la amintirea trecutului îndepărtat, să nu ai niciodată certitudinea că anumite imagini din mintea ta sunt de fapt trecute şi nu imaginate.

Nu aş suporta gândul că mi-am irosit o existenţă pe direcţii care au deviat de la ceea ce trebuia eu să fac de fapt. Să ştii că ştiinţa se bazează pe legi care funcţionează şi pentru suflete. Atracţia, cauzalitatea, conservarea, echilibrul şi altele. Lucrurile, fie că sunt obiecte, oameni sau informaţii, sunt atrase de punctele în care sunt necesare; totul există şi se desfăşoară cu un scop şi printr-o cauză; nimic nu se pierde în chimie, substanţele pur şi simplu se transformă. De ce să nu fie valabil

şi pentru informaţii, memorie? Aici m-am certat cu ştiinţa. Iar cu părinţii tăi m-am certat din alt motiv. Pentru ca amintirile şi cunoştinţele pe care le-am stocat pe discuri să reziste cât mai mult în timp şi să asigure o eficienţă mai mare a procesului de reconstrucţie a memoriei, am renunţat la informaţiile reale. Ele nu sunt copii, ceea ce înseamnă că acele informaţii sunt pierdute în existenţa actuală în memoria mea. N-am ales numai cunoştiinţe acumulate prin cercetare şi studii, ci şi amintiri personale, cu tine, cu ei, locuri pe care le-am văzut, sentimente, stări, senzaţii. O gamă foarte largă de informaţii. Ai tăi nu au fost de acord cu acest sacrificiu. M-au acuzat că prefer să uit unele lucruri atât de importante pentru a le dedica unui viitor care cu siguranţă nu va exista. Mi-au spus că am muncit atâta pentru ca la sfârşit să spulber toată munca luându-mă după vise, că ştiinţa nu se construieşte cu vise. M-a revoltat părerea lor şi le-am amintit că omul, în toată istoria lui şi mai ales din secolul al XIX-lea şi până astăzi, şi-a pus întrebări pentru că a observat şi a construit pentru că a visat. Avionul nu fost o imposibilitate la un moment dat? Sunt atâtea lucruri pe care ştiinţa le datorează viselor, indiferent sub ce formă au venit ele. Oare modelul atomului, al nucleului în jurul căruia se învârt electronii, nu a fost de fapt un vis mai întâi? Şi uite cât de bine explică acest model toate transformările substanţelor. Şi cât de mult seamănă cu modelul planetar. Legile, modelele, lucrurile care aparţin unor moduri de înţelegere diferite seamănă între ele, ceea ce înseamnă că existenţa, universul sunt ghidate de aceleaşi legi, modificate parţial în funcţie de perspectivă. Şi atunci, de ce s-ar îndepărta ştiinţa atât de mult de alte moduri de înţelegere? Simţurile oferă fiecare în parte un anumit tip de înţelegere a obiectelor, iar împreună creează o imagine mai spectaculoasă, fără a-şi pierde însă individualitatea. Asta am încercat eu să fac pentru a înţelege realitatea care mi-a fost oferită. Şi pe lângă faptul că am pierdut o serie de amintiri care mă legau de familie, părinţii tăi s-au îngrijorat şi pentru sănătatea trupului, nu doar a minţii, pentru că preluarea informaţiilor de către acel aparat a avut consecinţe. Durerile de cap au devenit insuportabile la un moment dat. Insomniile au distorsionat timpul în mintea mea. M-au slăbit mult şi alor tăi le-a fost frică să nu mă piardă. Dar eu am fost în fiecare clipă conştientă că ceea ce fac va da rezultate. Şi când m-au văzut

atât de încăpăţânată, atât de convinsă de importanţa muncii mele, ce puteau să facă? M-au lăsat în pace, însă mi-a părut rău că a fost de tot.

Cu această certitudine trăiesc eu acum şi după ce voi închide plicul pe care l-ai deschis mai devreme, voi trece şi restul cunoştinţelor de care am nevoie pe discuri. Voi închide totul în caseta de la bancă şi îmi voi trăi restul zilelor pe jumătate în amnezie, care va fi atât dulce, cât şi amară, şi pe jumătate în lumea semnelor transmise prin visele mele de care nu voi scăpa, semne care se vor pierde în absenţa cheilor depuse în acea capsulă a timpului.

În speranţa că pasiunea mea pentru cercetările pe care le-am condus te-a convins, dragul meu Jules, te voi ruga să spui mai departe povestea copiilor tăi, care s-o spună copiilor lor şi aşa mai departe. Să rămână în familie acest secret! Puteţi verifica acea casetă, dar nu dezvăluiţi nimic nimănui. Doar atunci când ştiinţa va fi ajuns singură la acest stadiu despre care vorbesc, doar atunci să le faceţi publice, însă nu oricui. Educă-ţi copiii şi nepoţii în spiritul cercetării şi al respectului faţă de ştiinţă, căci ea ne va aduce atâtea lucruri bune! Şi de asemenea, aminteşte-le că un vizionar trebuie ajutat din când în când, iar credinţa în ceva incert, dar posibil funcţionează uneori mai bine decât credinţa în aici şi acum, care nu e posibil sau probabil, ci există. O lege a familiei este respectul faţă de moştenire şi aceasta e moştenirea mea pentru voi toţi.

Nu ştiu când va atinge ştiinţa acel moment pe care îl visez de atâţia ani, dar ştiu că nimic din ce am trăit vreodată nu va fi mai incredibil ca momentul în care memoria îmi va fi reclădită, iar sufletul se va fixa din nou pe acest Pământ. Noua mea fiinţă va fi pe de-a întregul dedicată asistării oamenilor de ştiinţă şi rezolvării problemelor. Imaginează-ţi cum ar fi ca toate marile minţi să poată fi conservate astfel şi umanitatea să evolueze de două ori mai repede! Sau de trei ori! Sau de n ori!

Da, Jules, sunt nebună, însă nebunia mea e cu totul conştientă şi voluntară. Ştiu că m-ai cunoscut atât de puţin; într-un fel nu-i condamn pe părinţii tăi că te-au ţinut departe de mine, dar asta nu mă împiedică să regret că acest lucru s-a întâmplat. În speranţa că această poveste nu e atât de neverosimilă încât să nu iei în considerare dorinţa mea, voi închide scrisoarea şi îţi voi ura să te îndrepţi în direcţia în care

te poartă atât inima, cât şi mintea, căci ele nu sunt atât de incompatibile pe cât se crede.

Aştept ziua în care îmi voi putea aminti că datorită ţie am posibilitatea să îmi amintesc din nou.

Cu dragoste, bunica ta, Audrey V.